

Sygn. akt VII Ka 1019/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant : st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale oskarżyciela publicznego podkom. Agnieszki Szlachtowicz-Pelawskiej

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2018 r.

sprawy **D. K. (1)** ur. (...) w S., córki S. i W. z domu L.

obwinionej o czyn z 86§1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 1 prawo o Ruchu Drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 11 września 2018 r. sygn. akt (...)

I utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II zasądza od obwinionej D. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków za postępowanie odwoławcze oraz kwotę 30 (trzydzieści) zł tytułem opłaty za II instancję.

Sygn. akt VII Ka 1019/18

UZASADNIENIE

D. K. (1) została obwiniona o to, że w dniu 18 grudnia 2017 r. ok. godz. 14:15 w msc. L., woj. (...), pow. (...), kierując samochodem marki F. o nr rej. (...) i przewożąc pasażera syna O. K., spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowała należytej ostrożności podczas wykonywania manewru wymijania z pojazdem marki A. o nr rej. (...), kierowanym przez K. K. (1), wskutek czego doszło do zderzenia bocznych pojazdów,

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 1 PRD

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 11 września 2018 r. w sprawie (...) orzekł:

I. obwinioną D. K. (1) uznał za winną zarzucanego jej wykroczenia i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 250 złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. w zw. z art. 21 pkt 2 i art. 3 ust 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późno zm.) obciążył obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych oraz opłatą w kwocie 30 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożyła obwiniona, która zaskarżyła orzeczenie w całości i zarzuciła mu:

1) obrazę prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 23 ust. 1 p.r.d. przez przyjęcie, że nie zachowała należytej odległości i ostrożności podczas wykonywania opisanego w tym wyroku manewru wymijania;

2) błąd w ustaleniach faktycznych, polegający dowolnej (niezgodnej z regułami dowodowymi) ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, skutkujący przyjęciem, że kierowany przez K. K. (1) samochód A. nie przemieszczał się podczas manewru wymijania z samochodem F. (...), kierowanym przeze nią.

W oparciu o powyższe wniosła o uniewinnienie. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej jest chybiona i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił wszystkie zgromadzone w postępowaniu dowody wyprowadzając z nich trafne wnioski, które doprowadziły do uznania, że obwiniona dopuściła się zarzucanego jej czynu. Sąd meriti przekonująco uargumentował swe stanowisko podając, dlaczego dał wiarę dowodom potwierdzającym sprawstwo D. K. (1). Wywód ten Sąd Odwoławczy w pełni podziela i akceptuje uznając, iż przedmiotowe rozstrzygnięcie pozostaje pod pełną ochroną przewidzianą w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.

W motywach apelacji obwiniona w istocie nie powołuje żadnych okoliczności, które nie byłyby przedmiotem oceny Sądu Rejonowego, bądź też zostały błędnie przez ten Sąd ocenione.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do sformułowanego przez obwinioną zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegający na dowolnej (niezgodnej z regułami dowodowymi) ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, stwierdzić należy, że zarzut ten wyprowadza z tej oto okoliczności, że Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonej, a odmówił wiarygodności jej wyjaśnieniom. Zauważyć należy, że pokrzywdzona K. K. (1) dokładnie i ze szczegółami opisała przebieg całego zdarzenia. Wymieniona zeznała, że przed rozpoczęciem manewru wymijania przez obwinioną, to ona zjechała najmocniej jak się dało do swojej prawej krawędzi i zatrzymała kierowany przez siebie pojazd. Kiedy obwiniona zaczęła ją wymijać i przejechała już częścią swojego samochodu obok jej pojazdu to nagle zaczęła czuć jakby ktoś chciał zepchnąć tył jej samochodu do boku. Podczas tego zdarzenia pokrzywdzona nie ruszała swoim samochodem. Tylko obwiniona poruszała się swoim pojazdem. Podkreślić należy, że bark jest podstaw do zakwestionowania przedstawianej przez pokrzywdzoną wersja zdarzenia, która nie kłóci się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, jak i zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Oceniając zeznania powyższego świadka łącznie z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w tym przede wszystkim z opinią biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, Sąd Rejonowy zasadnie ustalił i przyjął, że to obwiniona była sprawcą wykroczenia.

Co do opinii biegłego, to wprawdzie dowód ten został dopuszczony w innym postępowaniu, w którym to K. K. była obwiniona o czyn z art.86§1 kw, ale faktycznie dotyczył przedmiotowego zdarzenia i tym samym możliwe było wykorzystanie go w ramach niniejszej sprawy. Istotne przy tym jest i to, że teza dowodowa dotyczyła przebiegu samego zdarzenia z udziałem dwóch kierujących.

Szereg zarzutów obwinionej skierowanych wobec tej opinii porównaj (k.87-88) w żaden sposób nie mógł wpłynąć tak na ocenę zdarzenia jak i na wnioski biegłego.

Biegły S. T. w swojej opinii jednoznacznie wskazał, że to technika jazdy obwinionej nie była prawidłowa. D. K. (1) podczas wykonywania manewru omijania samochodu marki A. nie zachowała bezpiecznego odstępu bocznego i zbyt wcześnie rozpoczęła wykonywanie manewru zmiany pasa ruchu w lewo w celu uniknięcia najechania na znajdujący się po prawej stronie drogi hydrant, w wyniku czego doszło do kolizji bocznej pojazdów. Jakkolwiek biegły nie wykluczył możliwości nieznacznego cofnięcia się samochodu K. K. (1) w trakcie wymijania go przez pojazd obwinionej, to wskazał jednocześnie, że gdyby kierująca samochodem F. (...) zachowała bezpieczny odstęp boczny lub przed zakończeniem manewru omijania nie rozpoczęła manewru zmiany pasa ruchu w lewo i nie ustawiła samochodu ukośnie w stosunku do osi jezdni lub osi stojącego pojazdu marki A. to nieznaczne cofnięcie samochodu K. K. (1) nie miałyby wpływu

na zaistnienie kolizji. Tym samym brak jest jakiegokolwiek potrzeby aby ten lub inny biegły wypowiadał się w zakresie licznych hipotez obwinionej.

We wnioskach opinii biegły podał, że w czasie wykonywania manewru omijania samochodu A. przez kierującą samochodem F. (...) kierująca tym ostatnim samochodem jednocześnie zbyt wcześnie rozpoczęła wykonywać manewr omijania hydrantu znajdującego się po prawej stronie jezdni dla jej kierunku ruchu. W wyniku powyższego doszło do ustawienia ukośnego osi wzdłużnej samochodu F. (...) w stosunku do osi wzdłużnej samochodu A. i otarcia lewym bokiem samochodu F. (...) o tylny lewy narożnik samochodu A.. Z opinii biegłego oraz z analizy zebranego materiału fotograficznego wynika także i to, że intensywność zarysowań listew ozdobnych drzwi boku lewego samochodu F. (...) nie nasilała się w części tylnej tego pojazdu. Tym samym w ślad za ustaleniami Sądu I instancji należy uznać iż w końcowej fazie omijania samochodu A. kierująca samochodem F. (...) również nie intensyfikowała manewru skrętu lecz jechała prosto po wcześniejszym wykonaniu skrętu, to jest po rozpoczęciu manewru omijania hydrantu znajdującego się po prawej stronie jezdni dla jej kierunku jazdy w ten sposób że oś wzdłużna samochodu F. (...) była ustawiona pod kątem około 14 stopni do osi wzdłużnej samochodu A..

Sąd Rejonowy słusznie uznał wnioski powyższej opinii za zasługujące na podzielenie, uznając opinię za wiarygodną, rzetelną, jasną i jednoznaczną. Również Sąd Okręgowy nie dopatrywał się żadnych przesłanek, które mogłyby podważyć prawidłowość tej opinii.

Sąd Rejonowy także prawidłowo przyjął, że negowanie sprawstwa przez obwinioną stanowiło przyjętą przez nią linię obrony, która miała doprowadzić do uniknięcia przez nią odpowiedzialności za popełniony czyn. Nie sposób dać wiary wyjaśnieniom D. K. (1), która twierdziła, że nie doprowadziła do kolizji w dniu 18 grudnia 2017 r. Wyjaśnienia obwinionej były sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. ***Zauważyć zatem należy, że także w świetle wyjaśnień obwinionej nie może budzić wątpliwości fakt, że doszło do kontaktu obu wskazanych pojazdów.*** Wynika to bowiem także z treści protokołu jak na k.18. Ponadto dla kwestii oceny zaistnienia znamion czynu z art.86§1 kw nie ma znaczenia rozmiar uszkodzeń. Tym samym chybione jest odwoływanie się przez skarżącą do rzekomej kwestii wyłudzenia odszkodowania albowiem nie jest to przedmiotem niniejszego postępowania. Wobec tego, że w obu pojazdach były łącznie 3 osoby, jeden samochód się poruszał a drugi także był w ruchu z uwagi na uruchomiony silnik, to zdarzenie takie stwarzało zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Odnośnie zeznań D. T. (1), to wprawdzie nie potwierdził on, że widział on moment zderzenia pojazdu, to jednocześnie i on przyznał, że usłyszał dźwięk ocierających się pojazdów oraz, że gdy spojrzął (w stronę od której dochodził dźwięk), to pojazd obwinionej się jeszcze poruszała a samochód pokrzywdzonej stał- k.64 odw. W tej sytuacji dla ustalenia stanu faktycznego nie mają znaczenia nieujawnione na rozprawie zeznania K. K. z k.2 odw. dotyczące faktycznych spostrzeżeń D. T..

Wreszcie w zakresie braku udziału obwinionej w rozprawie w dniu 11 września 2018r., to nie można uznać aby doszło tutaj do naruszenia przepisów procedury. D. K. był zawiadomiona o terminie i tylko od jej decyzji zależało czy będzie oczekiwać na jej rozpoczęcie po ewentualnym opóźnieniu związanym z rozpoznawaniem innych spraw.

Na marginesie zauważyć należy, że obwiniona nie skorzystała także z przysługującego jej prawa do udziału w rozprawie odwoławczej, co jednakże w żaden sposób nie mogło i nie miało wpływu na ostateczne rozstrzygnięcie.

Mając powyższe na uwadze, uznać należało, że podstawę wyroku Sądu Rejonowego – wbrew twierdzeniom obwinionej - stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Stąd też brak było podstaw do podważenia tak ustaleń faktycznych, jak i oceny prawnej czynu obwinionej w kierunku przedstawionym w obwinionej. Również rozstrzygnięcie o orzeczonej karze grzywny wobec obwinionej za popełniony czyn uznać należy za adekwatne do stopnia jej zawinienia i społecznej szkodliwości czynu.

Podzielając więc ustalenia Sądu Rejonowego oraz wyrażone przez ten Sąd poglądy, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy- art. 437 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt. 1, 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. i art. 3 ust. 1, art. 10 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od obwinionej koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i opłatę za to postępowanie w kwocie 30 zł.